

θευθέν εἰς Καῖρινδὸν περιοδικόν, ἀποσπῶμεν περιδέραιον μαργαριτῶν πρώτης μαλλικρῆς ποιότητος.

«Πῶς ἀγαπῶ τὰ χεῖλη σου μετ' τὸ χρῶμα τῆς χυμώδικης υγιᾶς καὶ τῆς χροσκοπίας φανταζοντας μέσ το αὐγουλάτο σου πρόσωπο, μετ' ἄριφτην τὸ χρῶμα τὸ μελιγρό, σὰ δακτυλίδι νικητήριον ἀπὸ μιᾶς θεῖνῃ εὐνοίας!»

Τὸ θαυμαστικὸν εἶνε τοῦ συγγραφέα. Ἐπεται συνέχεια, ἣν φειδόμενοι τοῦ χώρου καὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας παραλείπομεν εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Καῖρινθς συναδέλφου.

✱

«Ὁ ὅσιος Ἀδράμιος μεταῦ ἄλλων ἐπξ.έφερεν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ μίαν ἀνεψιάν του ἀποκέφαλισθεῖσαν.

(Ἀθῆναι)

«... ὁποῖας Κωπατῆδας ζῦθου εἶχεν ἐκκενώσει εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον τῆς κοιλάς του...».

(Γκρέκο).

Ἡ ἐπάρατος νόσος γρίππη, ἣ ὁποία ἐνέσκηψεν ὡς μὴ ὥφειλεν ἀπροσδοκῆτως ἐνταῦθα ἀπὸ τινος, ἐξακολουθεῖ...

(«Τὸ Κράτος»).

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Ἡ κυρία. Αὐτὸς ὁ γαλατᾶς μας τὸ παράκαμε. Τὸ γάλα του εἶνε ὅλο νερό. Σωστὸ θηρίο...

Ὁ κύριος. Βέβαια, Νέρων.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ γυρισμένου ἐπ' ἀνωφορίου.

— Τί ὥραϊον. Θὰ εἶνε παρισινόν...

— Εἶνε περυσινόν.

✱

Διάλογος.

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ ἔπαυσε ὁ πόλεμος.

— Γιατί;

— Διότι ἐάν ἄλλοτε τὰ μέτωπα ἐσκέπτοντο διὰ τοὺς ἀνθρώπους, τέσσερα χρόνια τώρα οἱ ἄνθρωποι ἐσκέπτοντο διὰ τὰ μέτωπα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ

29 Ὀκτωβρίου 1918.—Εἰρήνη πᾶσι! — Ἡ «Πρώτη Ἀνάστασις» τοῦ Γένους.— Εἰς τὴν Ἐπτάλοφον.— Ὁ «Ἀβέρωφ» καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας.— Θρόνοι χηρεύοντες.— Ἡ ἐπιδημία τοῦ φόβου.— Εὐκαλυπτόλη, μινδόλη, θυμόλη.— Ὁ ἔμπορος τῶν πανικῶν.— Ἡ ἀχνη τοῦ ὑδαργύρου.— Δραματικὰ φντωρία.

ΣΤΟΡΙΚΗ ἡμέρα ἡ 29 Ὀκτωβρίου 1918. Ἐπαυσαν εἰς τὰς 11 τὸ πρωὶ αἱ ἐχθροπραξίαι εἰς ὅλα τὰ πολεμικὰ μέτωπα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπὶ 1559 ἡμέρας ἐμαίνετο τὸ πῦρ τοῦ ὀλέθρου. Τὴν 29 Ὀκτωβρίου ἡ περισσερὰ ἦνοιξε τὰς πτέρυγας, φέρουσα ἐπὶ τοῦ ράμφους τὸν περιπόθητον κλάδον τῆς εἰρήνης. Ὁ κόσμος ἐτώθη ἀπὸ τὸν πύρινον κατκλυσμον. Ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἐρεῖπια τῶν πόλεων καὶ τοὺς τάφους

τῶν μαχητῶν καὶ τοὺς στεναγμοὺς τῶν θυμάτων διεγράφη ἡ ὀπτασία τοῦ Ἰησοῦ, φωνοῦντος «Εἰρήνη ὑμῖν!» Καὶ ἡ εἰρήνη πτερυγίζει καὶ ἡ γαλήνη ἀπλοῦται καὶ ὁ κόσμος ἀναπνέει. Ἐθε ὁ τρομερὸς αὐτὸς πόλεμος νὰ χάριση εἰς τὴν σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν Εὐρώπην μίαν διαρκῆ εἰρήνην εἰς ἀδιάσπαστον στηριζομένην ἀλληλεγγύνῃ, ὅπως διακηρύσσουσιν οἱ νικηταί: «Θὰ βασίζεται—κραυγάζει ὁ Οὐέλσον—ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ ὄχι ἐπὶ τῶν ἐγωιστικῶν συμφε-

ρόντων τῶν ἰσχυρῶν Κρατῶν». Ἰδοὺ ὁ καρπὸς τοῦ πολέμου. «Θὰ δημιουργηθῇ νέα ἀνθρωπότης ἐλευθέρη καὶ εὐδαίμων», φθέγγονται οἱ «Τάμις». Καὶ μία ἐξασφάλισις καλλιτέρας ζωῆς τῶν νέων γενεῶν ἤξιζε τὴν θυσίαν τῶν ἑκατομμυρίων μαχητῶν, οἱ ὅποιοι ἔπεσαν σωρηδὸν διὰ νὰ βλαστήσῃ ἐκ τῶν ἀγνώστων τάφων τῶν νέων δένδρον Ἐλευθερίας μετ' ἀνὰ τὴν Εὐτυχίαν.

✱

Γενεαὶ ὅλαι Ἑλλήνων ἐπὶ αἰῶνας ὄνειροπόλησαν τὴν θρυλικὴν «Πόλι», θραύουσαν τὰς ἀλύσεις τῆς δουλείας, τὸν Μαρμαρωμένον Βασιλῆα ἀναπνέοντα καὶ πάλιν, τὴν θύραν τῶν Πατριαρχείων τὴν ὁποῖαν ἐσφάλισε τὸ σχοινὶ τοῦ Πατριάρχου ἀνοιγομένην εἰς τὰς ψαλμωδίας μιᾶς Ἑθνικῆς Ἀναστάσεως. Ἐάν ἡ πραγματοποιήσις τοῦ ὄνειρου δὲν εἶνε πλήρης, ὁ Ἑλληνισμὸς πανηγυρίζει ἐντούτοις ἀπὸ τοῦδε τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς νύμφης τοῦ Βοσπόρου ἀπὸ τοῦ Ἀσιατικοῦ βαρβάρου, τοῦ ὁποῦ οἱ δυνεχεὶ ἐκόπησαν, ἡ σπάθη ἐστομώθη. Ὁ «Ἀδερφ» ὁ κατὰ θάλασσαν πρόμαχος τοῦ 1912 παρήλασε πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας. Ἐκεῖ ὅπου ὁ μελλοθάνατος τελευταῖος Αὐτοκράτωρ ἐκοινώνησε τῶν Ἀχράντων μυστηρίων, θὰ ἀκουσθῇ καὶ πάλιν ἡ διακοπεῖσα λειτουργία καὶ ὁ λαὸς θὰ ψάλλῃ αἶνους Κυρίῳ τῷ Θεῷ, εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ὁποῦ θὰ

ἀποδοθῇ ὁ νῆος τῶν ὀνείρων καὶ τῶν παλμῶν
τῆς Ἑλλ. φυλῆς.

✱

Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος ὑπῆρξε καταπέλτης
διὰ τοὺς ἡγεμόνας. Ἐξ ὁρόνοι ἐστερήθησαν τοὺς
Κυρίους των, Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας καὶ
ὁ Σουλτάνος ἀπέθικαν. Ὁ Πάπρος ἐτουρεκίσθη.
Οἱ βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Βουλγαρίας
παρηγήθησαν. Ὁ Κάιζερ τοὺς ἠκολούθησε καὶ
μαζὴ τοῦ ὁ νέος αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας καὶ οἱ
βασιλεῖς τῆς Σαξωνίας καὶ Βυτεμβέργης, ἐν ὁ βα-
σιλεὺς τῆς Βυαρίας ἐδραπέτευσεν. Ἄν οἱ στρα-
τοὶ ἐδοκιμάσθησαν εἰς τὸ ἐξολοθρευτικὸν πῦρ,
οἱ λαοὶ μὲ τὴν δύναμιν τῆς σκέψεως κατώρθωσαν
νὰ μεταβάλουν συστήματα πολιτικά; νὰ ἀπελευ-
θερώσουν λαοὺς, νὰ σκορπίσουν τὸ φῶς τῆς ἐλευ-
θερίας, νὰ ἰσορροπήσουν τὴν πλάστιγγα τῆς δι-
καισύνης. Ἡ φωνὴ των ὑπῆρξεν ἀληθὴς ὁμο-
δροντία κατὰ τῆς ἰσχύος τῶν κυβερνώντων προ-
σώπων, τὰ ὁποῖα ἤλκυον ὁ πόθος τῆς καταδου-
ναστεύσεως καὶ ἡ μεγαλομανία. Θριαμβεύουν
τὰ λαϊκὰ δικαίωματα, ἡ ἐλευθέρια βούλησις τῶν
ἐθνότητων θὰ κυριαρχήσῃ.

✱

Διὰ τὰς Ἀθήνας; τὸ συγκινητικώτερον γέγο-
νός τοῦ μηνός καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἀκόμη τὰς διαπρα-
γματεύσεις τῆς εἰρήνης, ὑπῆρξεν ἡ γρίππη.
Αὕτῃ ἐκυριάρχησεν εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερί-
δων, εἰς τὰς αἰθούσας, παντοῦ, μολονότι ἡ πονη-
ρά, ἡ ὑπουλος καὶ αἰφνιδιαστικὴ αὕτῃ παληο-
γρηα—ἐγεννήθη εἰς τὰ 1580—ἐφάνη κάπως εὐ-
μενῆς εἰς τὴν πόλιν μας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ
ὄργια τῆς εἰς ἄλλας πόλεις. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἡμ-
πόδισε νὰ καταληφθοῦν ἀπὸ πανικὸν τὸ Ἱατρο-
συνέδριον, οἱ ἐπιδάττι τῶν τράμ, οἱ θεαταὶ τῶν
κινηματογράφων. Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐμύριζαν
κάμφορα, τὰ σπίτις φανικόν. Ἡ βενζόνη, ἡ εὐ-
καλυπτόλη, ἡ μινθόλη, ἡ θυμόλη καὶ διάφορα
εἰς ὅλη φαρμακευτικὰ εἶδη, κατηγαλῶθησαν ἀ-
φθόνως. Αἱ ρίνες τῶν γενναίων συμπολιτῶν ἐ-
σταζαν ἀπὸ τὰς ἐπαλείψεις τῆς βαζελίνης καὶ
μόνον τὰ ντεκολτὲ τῶν κυριῶν ἡρωϊκῶς ἀντέ-
στησαν εἰς τὰς ἐπελάσεις τοῦ βορρά. Κάποιος
μάλιστα πανικόβλητος, τρέμων μὴ εἰσπνεύσῃ
τὰ ἐκ πταρνίσματος ἢ βηχὸς αἰωρούμενα μικρο-
βιοῦχα σταγονίδια, μ' ἐβεδαίωσεν ὅτι δὲν ἤρ-
κέσθη εἰς γαργαρισμοὺς μὲ ὀξυγονοῦχον ὕδωρ,
ἐντριβὰς μὲ οἰνόπνευμα, τοῦ ὁποίου καὶ ἐσω-
τερικῶς ἔκαμνεν ἀφθονον χρῆσιν, ἀλλ' ἀπέ-
φευγε νὰ χαιρετίσῃ καὶ τὸν φίλον του ἐφο-
πλιστὴν κ. Σαλιάρη καὶ ἐπήγγαινε πάντοτε μὲ
τὸν κ. Ψιμούλην, ἐμπορον... πανικῶν, πρὸ ὀλί-
γον δὲ νὰ λιποθυμήσῃ μόλις ἀντίκρουσε τὸν κ.
Γρυπάρη. Κατὰ τῆς γριπποφοβίας ἐπῆλθεν ἐν
ἀντιδραστικόν, ὁ συμπτύμενος, τὸ ὕστατον αὐτὸ
καταφύγιον τῶν ἀπληγισμένων δουλικῶν, τῶν
ἐρωτικῶν ναυαγίων τῆς ἐγκαταλείψεως. Ἐνομι-

σθη ὡς ἡ πανάκεια τῆς ἐπιδημίας. Καὶ ὀφεί-
λονται χάριτες εἰς τὸν ἀγνωστον ἕως τῶρα Βιεν-
νικὸν Ἱατρὸν Λάιτνερ, ὅστις συνέστησε τὰς ἐνέ-
σεις ὀδραργύρου. Ὁ φόβος κατηνύσθη καὶ ἡ ἀνα-
κάλυψις ὑπῆρξε ἀφορμὴ ὅχι μόνον ἐτοιμοθάνη-
τοι νὰ σωθῶν, ἀλλὰ καὶ ὕγιειν νὰ ἀναθαρρήσουν
καὶ μόνον οἱ ἱατροὶ διαφωνήσαντες κατεσπάρ-
ξαν ἀλλήλους διὰ διατριβῶν, εἰς βάρος πάντοτε
τῶν ἀτυχῶν πελατῶν των.

✱

Καὶ μία φιλολογικὴ ἐπιδημία ἀρχαία, ὅσον
καὶ ἡ ἱατρικὴ συναδελφός τῆς. Ἡ ἀρτισύστα-
τος Ἑταιρεία τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου ἔδρασε
σχολήν, εἰς ἣν διδάσκειται κλισθητικὴ, ἱστορία
τοῦ θεάτρου, μιμική, ἀναλύονται ἀρχαῖα δρά-
ματα κλπ. Ὁ Σύνδεσμος τῶν θιατρικῶν, ἀνα-
διώσας, ἰδρύει καὶ αὐτὸς Δραματικὴν, ὅχι σχο-
λήν, ἀλλ' Ἀκαδημίαν, εἰς ἣν θὰ διδάσκουν ἡ
Κοτοπούλη, ἡ Κυδῆλη, ὁ Φύρσι. Διεξήχθησαν
ἐκατέρωθεν διαξίριμοι κατηγοριῶν. Ὅτι οἱ
διδάσκοντες εἰς τὴν Δραματικὴν Ἀκαδημίαν εἶ-
ναι καταλλήλοτεροι τῶν λογίων— αὐτοσχεδίων
καθηγητῶν— τῆς ἄλλης σχολῆς, οὐδεμία ἀμφι-
βολία. Ἀλλὰ θὰ δώσουν αἱ σχολαὶ τὰ διατυμ-
πανιζόμενα ἀποτελέσματα; Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ,
ἔχοντας σκληρὰν πείραν, ν' ἀμφιβάλλωμεν. Καὶ
θὰ εἶναι λυπηρὸν ἂν ἀποτύχουν αἱ εὐγενεῖς ἄλ-
λως αὐτὰὶ προσπάθειαι, διότι τὸ Ἑλληνικὸν
Θέατρον ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην νέων μορφω-
μένων ἡθοποιῶν, οἱ ὁποῖοι νὰ ἀντικαταστήσουν
τοὺς παλαιότερους, οἱ ὁποῖοι ὑπάρχουν εἰς τοὺς
φυσικοὺς νόμους τῆς κοπώσεως καὶ τῆς φθο-
ρᾶς. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μᾶς δώσουν αἱ σχολαὶ
ὅχι ἀπλῶς νεωτέρως ἐκδόσεις, ἔστω καὶ βελ-
τιωμένας, ἀλλὰ νέας δυνάμεις. Καὶ ἡ μὲν μόρ-
φωσις θὰ δοθῇ διὰ τῶν σχολῶν ὁπωσδήποτε
ἀλλ' ὅταν λείπει ἡ ἰδιοφυΐα; Ὅθ' ἀνακαλύψουν
ἀφανῆ τάλαντα οἱ ἐθύνοντες τὰς σχολὰς καὶ ὅθ'
τὰ ἐγκλωπώθουν στοργικῶς;

ΔΑΦΝΙΣ

«ΤΙ ΑΕΝ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ»

Ἐγὼ εἶμαι ταπεινὸς γεωργός
καὶ σπέρνω, σπέρνω μόνο
καὶ οὐτε ἓνα φύλλον εὐερισσά
γὰ μὲνα μίᾳ φορᾷ.
Ἄλλο δὲν ἐνοιῶσα σαυτὸ
τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν πόνο,
γιατ' ἡ ζωὴ μου ἐπέγραψε
σάδι ἀκοπή σπορά.

Γιὰ σὲ καὶ γι' ἄλλους φύτρεψα
δάσος; δαρνὸν, μητέρα,
κεῖχα γιὰ μόνη δοξα μου
νόημα ἄλλον δοξαστής.
Μ' ἀπ' τὴ χαρὰ θὰ τρίζουνε
τὰ ὀστά μου νύχτα μέρα
στὴ γῇ σου, ἂν μὲ θυμᾶσαι σὺ
καὶ ὁ μέγας Θεοεπίτης!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ